

LBRIS

We know
books

Povestiri istorice

**pentru copii, ilustrate color,
inspirate din evenimente reale**

Editura Stella Nostra

București

2025

– singurul câine din istorie cu acest titlu! Stubby a primit și multe medalii pentru faptele sale eroice.

După război, Stubby s-a întors acasă ca un adevărat erou. Povestea lui a fost spusă peste tot, iar în cinstea lui s-a ridicat o statuie. Pe placa sa scrie: „**Câinele-erou al Primului Război Mondial, Sergentul Stubby**”.

Astfel, curajul și loialitatea lui Stubby au rămas în amintirea tuturor, ca un exemplu despre cât de mare poate fi inima unui prieten blănos.

Cuprins

Povestea lui Peter și Henry: Fotbalul din Ajunul Crăciunului.....	3
Povestea lui Ionică, băiețelul-erouic al Dobrogei.....	7
Maria, fata curajoasă din pădure	13
Max, Câinele Erou.....	17
Ecaterina și taina curajului.....	20
Eroii de la Mărășești	25
Pacea dintre ruine – Povestea din aprilie 1944.....	30
Fetele curajoase din “Escadrila Albă”.....	35
Prietenie pe malul râului Moselle	41
Povestea lui Wojtek, Ursul Soldat.....	47
Sergentul Stubby, Eroul Blănos al Primului Război Mondial	52

– singurul câine din istorie cu acest titlu! Stubby a primit și multe medalii pentru faptele sale eroice.

După război, Stubby s-a întors acasă ca un adevărat erou. Povestea lui a fost spusă peste tot, iar în cinstea lui s-a ridicat o statuie. Pe placa sa scrie: „**Câinele-erou al Primului Război Mondial, Sergentul Stubby**”.

Astfel, curajul și loialitatea lui Stubby au rămas în amintirea tuturor, ca un exemplu despre cât de mare poate fi inima unui prieten blănos.

Cuprins

Povestea lui Peter și Henry: Fotbalul din Ajunul Crăciunului.....	3
Povestea lui Ionică, băiețelul-erouic al Dobrogei.....	7
Maria, fata curajoasă din pădure	13
Max, Câinele Erou.....	17
Ecaterina și taina curajului.....	20
Eroii de la Mărășești	25
Pacea dintre ruine – Povestea din aprilie 1944.....	30
Fetele curajoase din “Escadrila Albă”.....	35
Prietenie pe malul râului Moselle	41
Povestea lui Wojtek, Ursul Soldat.....	47
Sergentul Stubby, Eroul Blănos al Primului Război Mondial	52

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOȘNEAGU, OVIDIU

Povestiri istorice pentru copii, ilustrate color, inspirate din
evenimente reale / Ovidiu Moșneagu. - București : Stella Nostra, 2025
ISBN 978-606-95733-7-2

821.135.1

Povestea lui Peter și Henry: Fotbalul din Ajunul Crăciunului

Într-o dimineață rece de iarnă, pe 25 decembrie 1914, în mijlocul unui câmp acoperit de zăpadă, două lumi se aflau față în față. Pe o parte, soldații britanici, tremurând de frig în tranșeele lor. Pe cealaltă, soldații germani, cu aceleași gânduri grele în inimă. De luni de zile, războiul își făcuse simțită prezența, dar în acea dimineață, totul avea să se schimbe.

Peter, un tânăr soldat german cu ochi blânzi, ședea ghemuit, încercând să-și încălzească mâinile. În acea zi specială, în loc să gândească la arme și strategii, se gândea la casa lui, la mama lui care îi cânta colinde când era copil. Într-un impuls de curaj și dor, Peter s-a ridicat din tranșee.

– Peter, ce faci? a șoptit prietenul lui, Franz.
– Ceva ce simt că trebuie să fac, a răspuns el.

Peter a lăsat arma jos și a pășit pe câmpul pustiu, cu mâinile ridicate. În cealaltă tranșee, Henry, un soldat britanic cu păr bălai, l-a văzut și l-a privit uimit.

– Uită-te! Un neamț vine spre noi, dar fără arme!

Henry a ieșit și el, inima bătându-i tare. Când cei doi s-au întâlnit la mijlocul câmpului, s-au privit în ochi. Nu era nevoie de cuvinte. Peter i-a întins mâna, iar Henry a strâns-o. În jurul lor, ceilalți soldați au început să iasă din tranșee, unii nesiguri, alții curioși.

După ce s-au strâns mâinile, un cântec a început să se audă din partea germanilor. Era un colind, *Stille Nacht*. Henry a recunoscut melodia și a început să cânte și el, în limba lui, *Silent Night*. În curând, câmpul înghețat a fost plin de glasuri.

Când cântecele s-au potolit, Peter a scos din rucsac o minge veche, cusută de mama lui.

– Hai să jucăm! a spus el într-o germană veselă, arătând mingea.

Henry a înțeles gestul și a zâmbit larg. În câteva clipe, soldații s-au adunat într-un cerc mare, râzând și glumind. Nu erau porți, nici arbitru, dar jocul a început. Henry și Peter alergau cot la cot, strigând fericiți. Zăpada se ridica în jurul lor, iar râsetele se auzeau până departe.

Erau sute de oameni pe câmpul alb, uniți de o simplă minge. Nici măcar limba nu conta, pentru că fotbalul vorbea singur.

Când soarele a început să apună, soldații s-au întors încet la tranșeele lor. Înainte de a pleca, Peter și Henry și-au dat mâna din nou. Peter i-a dăruit lui Henry un nasture de la uniformă sa, iar Henry i-a oferit lui Peter o țigară britanică.

– Poate, într-o zi, ne vom întâlni din nou, dar fără război, i-a spus Peter.

– Poate, a răspuns Henry, cu un zâmbet trist.

În zilele următoare, războiul și-a reluat cursul, dar nici Peter, nici Henry nu au uitat acel Crăciun magic.

De fiecare dată când Henry își amintea ziua aceea, le spunea copiilor săi:

– Acolo, pe câmpul înghețat, am învățat că în fiecare om există o dorință de pace. Chiar și atunci când lumea pare pierdută, prietenia poate găsi o cale.

Iar Peter, peste ani, le-a povestit nepoților săi:

– Mingea aceea? Era fermecată! Nu pentru că era specială, ci pentru că ne-a arătat că, măcar pentru o zi, putem alerga împreună, fără să fim dușmani.

Și astfel, povestea Crăciunului din 1914 a rămas vie, o amintire că pacea începe în inimile noastre.

Povestea lui Ionică, băiețelul-eroic al Dobrogei

Capitolul 1: Copilul cu privirea de foc

În fierbinte vară a anului 1944, într-un sătuc mic din Dobrogea, pe malul Dunării, trăia Ionică, un băiețel isteț și curajos, dar mult prea mic pentru lumea zbuciumată din jurul său. Avea doar șapte ani, dar sufletul lui era mare cât inima unui leu. De când se născuse, viața îl învățase să fie puternic. Tatăl plecase, bunicul fusese un erou în război, iar mama muncea din greu să-și întrețină ceilalți copii. Ionică visa să fie și el un erou, să apere pe cei slabi și să ajute la oprirea războiului care aducea lacrimi și suferință.

Ionică stătea pe scăunelul de lemn din curtea bunicii Velica. Vântul de toamnă își făcea de cap cu frunzele, iar cerul cenușiu părea să apese pe umerii copilului. Deși avea doar șapte ani, privirea lui era hotărâtă, ca a unui om mare. Bunica îl chema în casă